

považovaly za neodvratnou náhodu, že šlo jenom o takovou náhodu, kterou žalovaná dle Šu 1311 obč. zák. musí zastoupiti. A tu je v dalším velmi závažno, co bylo žalobci už v první stolici tvrzeno, že místo, kde plynová roura praskla, je těžkými automobily nákladními hojně frekventováno, že je tam velká parková restaurace, velký pivovar a velká dílna pro opravu aut, že tedy sejde na tom, zdali v řečeném místě nebylo příkazem správného vedení podnikového použití rour z Mannesmannovy ocele, která by se dle znalců nezlámala. Nebyl-li po této stránce proveden důkaz znalci a místním ohledáním, dlužno i v tom spatřovati vadnou neúplnost řízení, to tím spíše, jelikož se žalovaná bránila na druhém místě tvrzením, že se zlomení roury plynové stalo.

b) **Zaviněním třetí osoby.** Žalovanou bylo po této stránce tvrzeno, že bez jejího svolení a vědomí konány byly v místech řečených jízdy těžkými automobily, ač jde o cestu parkovou, povozům nepřístupnou a byl o tom kromě jiných důkazů nabízen také důkaz znalcem a místním ohledáním, jež v případě potřeby nutno z úřední povinnosti připustiti. I v tom je vadná neúplnost řízení, že tento důkaz nebyl proveden, byť i to dovolateli vytýkáno bylo pouze nepřímě.

c) Pokud se žalovaná hájila tím, že ke zlomení plynové roury došlo pro vlastní zavinění žalobců, že se žalobci neřídili poučením vyhlášek, upozorňujících na nebezpečnost unikání plynu, tu ovšem tato okolnost není v žádné příčinné souvislosti mezi jich utrpěnou škodou a prasknutím roury a také není ve zjištěních nižších soudů opory pro toto vlastní zavinění žalobců.

Čís. 2724.

Nenastává-li příslušnost živnostenského soudu, řídí se při sporech z poměrů, upravených zákonem o obchodních pomocnících, věcná příslušnost řádných soudů hodnotou předmětu rozepře.

(Rozh. ze dne 13. června 1923, R II 230/23.)

Proti žalobě obchodního pomocníka na zaměstnavatele pro zaplacení 9492 Kč 82 h, zadané na okresním soudě v U., namítl žalovaný věcnou nepřislusnost dovolaného soudu. Soud první stolice námitce vyhověl, rekursní soud ji zamítl. **Důvody:** Prvý soudce vyhověl námitce věcné nepřislusnosti, vycházeje z názoru, že dle Šu 41 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., jest sice stanovena příslušnost živnostenských soudů pro spory z poměru obchodních pomocníků, avšak jenom pro místa, kde jsou živnostenské soudy, jinak však že nastává obecná příslušnost věcná i místní dle Šu 49 čís. 1 a 50 j. n. Než názoru tomu nelze přisvědčiti. Dle Šu 41 zákona o obchodních pomocnících jsou pro rozepře ze služebních poměrů, tímto zákonem upravených, příslušny živnostenské soudy, když se ku podniku zaměstnavatelovu živnostenský řád vztahuje, ustanovení toto není tedy nijak co do věcné příslusnosti omezeno hodnotou sporného předmětu. Dle Šu 37 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák., pro sporné věci, náležející před živnostenské soudy, v místech, kde těchto soudů není, jsou příslušny okresní soudy bez ohledu k hodnotě předmětu

rozepře. §§ 49 čís. 1 a 50 j. n. nepřicházejí zde v úvahu, naopak obdobně § 49 čís. 6, který stanoví rovněž výlučně příslušnost okresních soudů bez ohledu na hodnotu předmětu sporu. Dle těchto zákonných ustanovení, ježto, jak první soudce zjistil, jde v tomto sporu o poměr obchodního pomocníka proti zaměstnavateli, aniž bylo žalovanou stranou popřeno, že se k podniku žalovaného nevztahuje živnostenský řád, jest vzhledem k tomu, že v U. živnostenského soudu není, splněna příslušnost okresního soudu v U.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Dle žalobcova přednesu domáhá se tento mzdy a náhrady platu za lhůtu výpovědní jako obchodní pomocník žalované obchodní firmy. Dle §u 41 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., jsou příslušny, vyřizovati takové spory, soudy živnostenské. Poněvadž však živnostenský soud není zřízen v sídle soudu, do jehož pravomoci žalovaná strana patří, jest k rozhodnutí rozepře příslušným soud obecný. Otázkou spornou jest, zda jest věcně příslušným soud okresní, či sborový. Ustanovení §u 37 zák. o živn. soudech nelze zde užiti, poněvadž se vztahuje pouze na spory mezi majiteli živnostenských podniků a jich pomocníky, pro něž platila do té doby ustanovení §u 87 lit. c) zák. ze dne 8. března 1885, čís. 22 ř. zák. a má tudíž § 37 na mysli pouze spory dle §u 73 odstavec první živn. ř. § 41 a § 1 odstavec druhý zákona o obch. pomoc. má však na zřeteli pouze zřízence, kteří jsou určeni k provádění služeb kupeckých, aneb ku provádění vyšších služeb nekupeckých. Nedá se tedy odvoditi z ustanovení §u 37 zákona o živn. soudech výhradná příslušnost okresních soudů, jako soudů nahražujících soud živnostenský. Nedá se však vyvoditi ani obdobným použitím §u 49 čís. 6 j. n., neboť příslušnost dle §u 49 čís. 6 j. n. jest omezena pouze na onen okruh zaměstnanců, kteří nenáleží ani mezi obchodní pomocníky ani nevykonávají vyšších služeb nekupeckých, nýbrž jsou sluhy, pomocníky při hospodářství polním, lesním, nádenníky, mistry, pomocníky, dělníky, učni neb lodníky. Poněvadž zákon v §u 31 zák. o obch. pomoc. neurčil výlučnou věcnou příslušnost okresního soudu pro případy, kde by v místě živnostenského soudu nebylo, jako to učinil v §u 37 zák. o živn. soudech, dlužno za to míti, že, není-li opodstatněna příslušnost živnostenského soudu pro řešení sporu z poměru, upravených zákonem o obchodních pomocnících, řídí se předmětná příslušnost řádných soudu hodnotou předmětu sporu (reper. nálezu 229). Poněvadž v tomto případě cena předmětu je udána na 9492 Kč 82 h, jest odůvodněna příslušnost soudu sborového.

Čís. 2725.

Nebyly-li prodány všechny nemovitosti stížené simultanním právem zástavním, nemusí býti zjištěny berní odhadní hodnoty nemovitostí,